

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2017. gada 16. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Maksājuma kavējuma novēršana komercdarījumos — Direktīva 2011/7/ES — Komerccdarījumi starp privāttuzņēmumiem un valsts varas iestādēm — Valsts tiesiskais regulējums, kas nosaka, ka prasījuma pamatsummas tūlītējas atgūšanas nosacījums ir atteikšanās no procentiem par maksājuma kavējumu un atgūšanas izmaksu atlīdzinājuma

Lieta C-555/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº6 de Murcia* (Mursijas provinces Administratīvā tiesa Nr. 6, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 20. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 3. decembrī, tiesvedībā

IOS Finance EFC SA

pret

Servicio Murciano de Salud.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un E. Levits,

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 2. marta tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *IOS Finance EFC SA* vārdā – *J. Tornos Mas, abogado*,
- Spānijas valdības vārdā – *A. Rubio González*, pārstāvis,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Möller*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Wilms* un *D. Loma-Osorio Lerena*, kā arī *E. Sanfrutos Cano*, *A. C. Becker* un *M. Šimerdová*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2016. gada 12. maija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Direktīvas 2011/7/ES par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV 2011, L 48, 1. lpp., un grozījums – OV 2012, L 233, 3. lpp.) interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *IOS Finance EFC SA* (turpmāk tekstā – “*IOS Finance*”) un *Servicio Murciano de Salud* (Mursijas reģiona autonomās kopienas Veselības dienests, Spānija) par dienesta atteikumu papildus pamatsummai maksāt *IOS Finance* kavējuma procentus un atgūšanas izmaksas, ko tā ir pieprasījusi par termiņā nesamaksātiem rēķiniem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2011/7 preambulas 1., 12., 16. un 28. apsvērumā ir noteikts:

“(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/35/EK (2000. gada 29. jūnijs) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos [OV 2000, L 200, 35. lpp.] ir jāizdara vairāki būtiski grozījumi. Skaidrības un racionalizācijas labad attiecīgie noteikumi būtu jāpārstrādā.

[..]

(12) Maksājuma kavējums ir līguma pārkāpums, kas zemās vai nulles nokavējuma procentu likmes un/vai atlīdzināšanas procedūras ilguma dēļ parādniekiem vairumā dalībvalstu ir kļuvis finansiāli izdevīgs. Lai šo tendenci pavērstu pretējā virzienā un atturētu no maksājumu kavējumiem, ir nepieciešama izlēmīga pāreja uz maksājumu tūlītējas veikšanas kultūru, saskaņā ar kuru par redzami netaisnu līguma noteikumu vai praksi vienmēr būtu jāuzskata tas, ka tiek izslēgtas tiesības pieprasīt procentus. Šādai pārejai būtu jāietver arī īpašu noteikumu ieviešana par maksājumu termiņiem un par kreditoriem radušos izmaksu kompensēšanu, un – *inter alia* – par to, ka būtu jāprezūmē, ka ir redzami netaisni izslēgt tiesības uz atgūšanas izmaksu kompensāciju.

[..]

(16) Ar šo direktīvu nevajadzētu kreditoram uzlikt par pienākumu pieprasīt nokavējuma procentus. [..]

[..]

(28) Ar šo direktīvu būtu jāizslēdz ļaunprātīgi izmantot brīvību slēgt līgumus par ļaunu kreditoram. Līdz ar to gadījumos, kad līguma noteikums vai prakse attiecībā uz maksājuma dienu vai termiņu, nokavējuma procentu likmi vai atgūšanas izmaksu kompensāciju nav attaisnojami, pamatojoties uz parādniekam piešķirtajiem nosacījumiem, vai arī tas galvenokārt kalpo parādnieka papildu likviditātes nodrošināšanai uz kreditora rēķina, to var uzskatīt par šāda veida ļaunprātīgu izmantošanu. Šajā nolūkā [..] jebkurš līguma noteikums vai prakse, kas acīmredzami novirzās no labas komercprakses un ir pretrunā labai ticībai un taisnīgai darījumu veikšanai, būtu jāuzskata par netaisnu attiecībā pret kreditoru. Jo īpaši par redzami netaisnu vienmēr būtu jāuzskata tas, ka tiek skaidri izslēgtas tiesības pieprasīt procentus, turpretī būtu jāprezūmē, ka ir

redzami netaisni izslēgt tiesības uz atgūšanas izmaksu kompensāciju. Šī direktīva nedrīkstētu ietekmēt valstu noteikumus, kas attiecas uz līgumu slēgšanu vai kas reglamentē tādu līgumos paredzētu noteikumu spēkā esamību, kuri ir netaisni attiecībā pret parādnieku.”

4 Šīs direktīvas 1. panta “Priekšmets un piemērošanas joma” 1. punktā ir noteikts:

“Šīs direktīvas mērķis apkarot maksājumu kavējumus komercdarījumos [..].”

5 Šīs direktīvas 4. panta “Darījumi starp uzņēmumiem un publiskām iestādēm” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka komercdarījumos, kur parādnieks ir publiska iestāde, beidzoties 3., 4. vai 6. punktā noteiktajam termiņam, kreditoram bez vajadzības atgādināt ir tiesības uz likumiskajiem nokavējuma procentiem, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) kreditors ir izpildījis savas līgumsaistības un juridiskos pienākumus; un
- b) kreditors nav laikus saņēmis maksājamo summu, izņemot gadījumus, kad parādnieks nav atbildīgs par nokavējumu.”

6 Šīs pašas direktīvas 6. pantā “Atgūšanas izmaksu kompensācija” lasāms šādi:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka – ja saskaņā ar 3. vai 4. pantu komercdarījumos kļūst maksājami nokavējuma procenti – kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka vismaz fiksētu summu EUR 40 apjomā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. punktā minētā fiksētā summa ir maksājama bez vajadzības atgādināt un kā kompensācija kreditoram par atgūšanas izmaksām.

3. Papildus 1. punktā minētajai fiksētajai summai kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka saprātīgu kompensāciju par jebkādam atgūšanas izmaksām, kas pārsniedz minēto fiksēto summu un kas radušās parādnieka maksājuma kavējuma dēļ. Tās varētu ietvert izdevumus, kas radušies, *inter alia*, algojot juristu vai parādu piedziņas aģentūru.”

7 Direktīvas 2011/7 7. panta “Netaisni līguma noteikumi un prakse” formulējums ir šāds:

“1. Dalībvalstis paredz, ka līguma noteikums vai prakse attiecībā uz maksājuma dienu vai termiņu, nokavējuma procentu likmi vai atgūšanas izmaksu kompensāciju nav izpildāma vai rada iemeslu prasībai par zaudējumu atlīdzību, ja tā ir redzami netaisna pret kreditoru.

Nosakot, vai līguma noteikums vai prakse ir redzami netaisna pret kreditoru šā punkta pirmās daļas nolūkā, ņem vērā visus lietas apstākļus, tostarp:

- a) jebkādu tādu būtisku novirzi no labas tirdzniecības prakses, kura ir pretēja labai ticībai un taisnīgai darījumu veikšanai;
- b) ražojuma vai pakalpojuma īpašības; un
- c) to, vai parādniekam ir objektīvs iemesls novirzīties no likumisko nokavējuma procentu likmes, no 3. panta 5. punktā, 4. panta 3. punkta a) apakšpunktā, 4. panta 4. punktā un 4. panta 6. punktā minētā maksājumu termiņa vai no 6. panta 1. punktā minētās fiksētās summas.

2. Šā panta 1. punkta nolūkā uzskata, ka redzami netaisns ir līguma noteikums vai prakse, kas izslēdz nokavējuma procentus.

3. Šā panta 1. punkta nolūkā prezumē, ka redzami netaisns ir līguma noteikums vai prakse, kas izlēdz 6. pantā minēto atgūšanas izmaksu kompensāciju.

[..]”

Spānijas tiesības

- 8 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka kopš 2012. gada Spānijas likumdevējs ir ieviesis “ārkārtas finansēšanas mehānismu piegādātāju maksājumiem” uz ierobežotu laiku, lai pārvarētu pieaugošus autonomo kopienu un vietējo pārvaldes iestāžu maksājumu kavējumus to piegādātājiem tautsaimnieciskās krīzes dēļ (turpmāk tekstā – “ārkārtas finansēšanas mehānisms”). Būtībā atbilstoši normām, kas regulē šā mehānisma darbību, piegādātāji, kuri pievienojas šim mehānismam, piekrīt apmaiņā pret tūlītēju pamatsummas samaksu atteikties no papildsummām, kas attiecīgajām valsts pārvaldes iestādēm maksājamas maksājuma termiņa neievērošanas dēļ, tajā skaitā no maksājuma kavējuma procentiem un atgūšanas izmaksu atlīdzinājuma.
- 9 Šai ziņā it īpaši 2013. gada 28. jūnija *Real Decreto-ley* 8/2013 *de medidas urgentes contra la morosidad de las administraciones públicas y de apoyo a entidades locales con problemas financieros* (Karaļa Dekrētlukums 8/2013 par steidzamiem pasākumiem valsts pārvaldes iestāžu maksājumu kavējumu novēršanai un atbalstu pašvaldībām finansiālo problēmu risināšanai, 2013. gada 29. jūnija *BOE* Nr. 155, 48782. lpp.; turpmāk tekstā – “Dekrētlukums 8/2013”) 6. pantā “Vēl nenokārtotu maksājuma pienākumu izpildes sekas” ir noteikts:
- “Samaksājot pakalpojuma sniedzējam, tiek izbeigtas attiecīgi autonomā apgabala vai pašvaldības parādsaistības pret pakalpojuma sniedzēju, kurās ir ietverta pamatsumma, procenti, tiesvedības izdevumi un jebkuri citi papildu izdevumi.”
- 10 Pirms Karaļa Dekrētlukuma 8/2013 ar 2013. gada 22. februāra *Real Decreto-ley* 4/2013 *de medidas de apoyo al emprendedor y de estímulo del crecimiento y de la creación de empleo* (Karaļa Dekrētlukums 4/2013 par atbalsta pasākumiem uzņēmējiem un tautsaimniecības un darba vietu izveides stimulāciju, 2013. gada 23. februāra *BOE* Nr. 47, 15219. lpp.) transponēja Direktīvu 2011/7 Spānijas tiesībās.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 11 No 2008. līdz 2013. gadam virkne sabiedrību veica preču piegādi un sniedza pakalpojumus Mursijas reģiona autonomās kopienas Veselības dienesta pakļautībā esošajām medicīnas iestādēm, kuras neveica samaksu termiņā.
- 12 Attiecīgos prasījumus tās nodeva *IOS Finance*, kas 2013. gada septembrī pieprasīja Veselības dienestam samaksāt gan šo prasījumu pamatsummu, gan kavējuma procentus un atlīdzinājumu par radītajām atgūšanas izmaksām.
- 13 Tā kā šis dienests nesamaksāja šīs summas, *IOS Finance* pieteicās ārkārtas finansēšanas mehānismā, kas tai ļāva saņemt vienīgi tās prasījumu pamatsummu.
- 14 2014. gada maijā *IOS Finance* cēla prasību iesniedzējtiesā, cenšoties panākt, lai minētais Veselības dienests tai pārskaita summas, kas tika pieprasītas kā kavējuma procenti un atgūšanas izmaksu atlīdzinājums.

- 15 Savas prasības pamatojumam *IOS Finance* apgalvo, pirmkārt, ka ir neiespējami atteikties no prasījumiem saistībā ar administrēšanu. Tā norādīja, otrkārt, uz Karaļa Dekrētlukuma 8/2013 nesaderību ar Savienības tiesībām un, treškārt, uz Direktīvas 2011/7 tiešo iedarbību, ciktāl tajā ir noteikts, ka redzami netaisni ir līguma noteikumi vai prakse, kas izslēdz nokavējuma procentus un atgūšanas izmaksu atlīdzinājumu.
- 16 Mursijas reģiona autonomās kopienas Veselības dienests lūdza prasību noraidīt, pamatojot, pirmkārt, ar to, ka pievienošanās finansēšanas ārkārtas mehānismam ir brīvprātīga un, otrkārt, ka atteikšanās no šiem procentiem un šā atlīdzinājuma nenotiek pirms parāda rašanās, bet gan tad, kad parāds ir radies un nav ticis samaksāts.
- 17 Iesniedzējtiesa atzīst, ka pievienošanās finansēšanas ārkārtas mehānismam nav obligāta un ka kreditori, kuri vēlas saņemt ne tikai pamatsummu, bet arī kavējuma procentus, kā arī atlīdzinājumu par atgūšanas izmaksām, var vienmēr vērsties tiesā. Tomēr tā šaubās par to, vai Savienības tiesības, konkrētāk Direktīvas 2011/7 7. panta 2. un 3. punkts, aizliedz pakārtot galvenā prasījuma atgūšanu nosacījumam par atteikšanos no kavējuma procentiem un atgūšanas izmaksu atlīdzinājuma.
- 18 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº6 de Murcia* (Mursijas provinces Administratīvā tiesa Nr. 6, Spānija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“Ņemot vērā [Direktīvas 2011/7] 4. panta 1. punktā, 6. pantā, kā arī 7. panta 2. un 3. punktā noteikto:

- 1) Vai Direktīvas 2011/7 7. panta 2. punkts ir interpretējams tādējādi, ka dalībvalsts nedrīkst izvirzīt atteikšanos no kavējuma procentiem kā nosacījumu pamatparāda atgūšanai?
- 2) Vai Direktīvas 2011/7 7. panta 3. punkts ir interpretējams tādējādi, ka dalībvalsts nedrīkst izvirzīt atteikšanos no atgūšanas izmaksām kā nosacījumu pamatparāda atgūšanai?
- 3) Ja atbilde uz abiem iepriekšējiem jautājumiem ir apstipriņoša, vai līgumslēdzēja iestāde parādniece var atsaukties uz pušu gribas autonomijas principu, lai izvairītos no pienākuma samaksāt kavējuma procentus un atgūšanas izmaksas?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

- 19 Uzreiz ir jānorāda, ka, pēc Komisijas domām, pamatlietā aplūkotā situācija ietilpst nevis Direktīvā 2011/7, bet Direktīvā 2000/35, tādēļ pretēji tam, kas izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, esot jāatbild uz uzdotajiem jautājumiem, ņemot vērā pēdējo minēto direktīvu.
- 20 Tomēr vērtējums, ko šajā ziņā ir formulējusi Komisija, izriet no tā, kā tā pati ir interpretējusi valsts tiesību noteikumus, kas tostarp ir ietverti Karaļa Dekrētlukumā 4/2013 un ar ko transponē Direktīvu 2011/7 Spānijas tiesībās.
- 21 Taču saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesai saistībā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu nav jālemj nedz par valsts tiesību normu interpretāciju, nedz arī jāspriež par to, vai iesniedzējtiesas veiktā šo normu interpretācija ir pareiza. Proti, vienīgi valsts tiesas ir kompetentas lemt par iekšējo tiesību interpretāciju (spriedums, 2016. gada 27. oktobris, *Audace* u.c., C-114/15, EU:C:2016:813, 65. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 22 Tādēļ, ciktāl iesniedzējtiesa no pašas sniegtās Spānijas tiesību interpretācijas secina, ka Direktīva 2011/7 ir piemērojama pamatlīnijas faktiem, ir jāatbild uz tās uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem.

Par pirmo un otro jautājumu

- 23 Ar pirmo un otro jautājumu, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 2011/7, it īpaši tās 7. panta 2. un 3. punkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlīnijas, ar ko kreditoram tiek ļauts atteikties pieprasīt maksājuma kavējuma procentus un atgūšanas izmaksu atlīdzinājumu, pretī saņemot tūlītēju pienākošos prasījumu pamatsummas samaksu.
- 24 Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, ir jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2011/7 1. panta 1. punktam tās mērķis ir apkarot maksājumu kavējumus komercdarījumos, jo atbilstoši šīs direktīvas preambulas 12. apsvērumam tas ir līguma pārkāpums, kas iesniegto rēķinu samaksas nokavējuma zemās vai nulles procentu likmes dēļ parādniekiem ir kļuvis finansiāli izdevīgs.
- 25 Lai sasniegtu šo mērķi, Direktīva 2011/7 tomēr neveic visu normu par maksājumu kavējumiem komercdarījumos saskaņošanu pilnībā (pēc analogijas ar Direktīvu 2000/35 skat. spriedumu, 2016. gada 15. decembris, *Nemec*, C-256/15, EU:C:2016:954, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 26 Proti, tāpat kā Direktīvā 2000/35, Direktīvā 2011/7 ir tikai atsevišķas normas šajā jautājumā tostarp par maksājumu kavējumu procentiem.
- 27 Šajā ziņā atbilstoši Direktīvas 2011/7 4. panta 1. punktam un 6. pantam dalībvalstis nodrošina, ka komercdarījumos, kur parādnieks ir valsts pārvaldes iestāde, kreditoram, kas ir izpildījis savas saistības un nav laikus saņēmis maksājamo summu, ir tiesības saņemt kavējuma procentus, kā arī viņam radušos atgūšanas izmaksu atlīdzinājumu, izņemot gadījumus, kad parādnieks nav atbildīgs par nokavējumu.
- 28 Šādā nolūkā minētās direktīvas 7. panta 1. punkts patiešām liek dalībvalstīm paredzēt, ka līguma noteikums vai prakse attiecībā uz maksājumu dienu vai termiņu, nokavējuma procentu likmi vai atgūšanas izmaksu kompensāciju nav izpildāma vai rada iemeslu prasībai par zaudējumu atlīdzību, ja tā ir redzami netaisna pret kreditoru. Turklāt šajā 7. pantā ir paredzēts, ka atbilstoši šā panta 2. punktam uzskata vai atbilstoši šā paša panta 3. punktam prezumē, ka redzami netaisns ir līguma noteikums vai prakse, kas izslēdz šo procentu vai atgūšanas izmaksu kompensāciju samaksu.
- 29 Tomēr no šiem noteikumiem izriet, ka tajos ir vienīgi garantēts, ka it īpaši Direktīvas 2011/7 4. panta 1. punktā un 6. pantā paredzētie apstākļi piešķir kreditoram tiesības prasīt maksājumu kavējuma procentus un atgūšanas izmaksu atlīdzinājumu. Kā izriet no šīs direktīvas preambulas 28. apsvēruma, nespējas izslēgt šādas tiesības līgumiskā ceļā mērķis ir likt šķēršļus līgumslēgšanas brīvības ļaunprātīgai izmantošanai, kaitējot kreditoram, kurš līguma slēgšanas brīdī nevarētu no tā atkāpties.
- 30 Citiem vārdiem sakot, Direktīvas 2011/7 7. panta 2. un 3. punkta mērķis ir novērst to, ka kreditora atteikšanās no maksājumu kavējumu procentiem vai atgūšanas izmaksu atlīdzinājuma notiek, jau noslēdzot līgumu, proti, brīdī, kad tiek īstenota kreditora līgumslēgšanas brīvība, un tādējādi novērst iespējamu risku, ka parādnieks ļaunprātīgi izmanto šo brīvību, kaitējot kreditoram.
- 31 Savukārt, ja kā pamatlīnijas ir izpildīti Direktīvā 2011/7 paredzētie nosacījumi un ir maksājami maksājumu kavējumu procenti, kā arī atgūšanas izmaksu atlīdzinājums, kreditoram, tieši ievērojot savu līgumslēgšanas brīvību, būtu jāļauj atteikties no summām, kas pienākas kā šie procenti un atlīdzinājums, it īpaši pretī saņemot tūlītēju pamatsummas samaksu.
- 32 To turklāt apstiprina šīs direktīvas preambulas 16. apsvēruma, kurā ir precizēts, ka nevajadzētu uzlikt kreditoram par pienākumu pieprasīt maksājumu kavējumu procentus.

- 33 Tādēļ, kā to būtībā norāda ģenerālvokāte secinājumu 62. punktā, no Direktīvas 2011/7 neizriet, ka tā nepieļautu to, ka kreditoram tiek ļauts brīvi atteikties no tiesībām prasīt maksājuma kavējuma procentus un atgūšanas izmaksu atlīdzinājumu.
- 34 Tādēļ šāda atteikšanās būtu jāpakārto nosacījumam, ka tā ir panākta, brīvi vienojoties, lai tā savukārt nebūtu kreditora līgumslēgšanas brīvības ļaunprātīga izmantošana, kurā būtu vainojams parādnieks.
- 35 Tādā gadījumā, par kādu ir pamatlieta, lai novērtētu, vai atteikšanās ir panākta, brīvi vienojoties, ir jāpārlicinās, ka kreditoram būtu bijusi faktiskā piekļuve visiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, lai, ja viņš to būtu vēlējis, prasītu visa sava prasījuma, tajā skaitā maksājuma kavējuma procentu un atgūšanas izmaksu atlīdzinājuma samaksu, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.
- 36 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāatbild uz pirmo un otro jautājumu, ka Direktīva 2011/7, it īpaši tās 7. panta 2. un 3. punkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, ar ko kreditoram tiek ļauts atteikties pieprasīt maksājuma kavējuma procentus un atgūšanas izmaksu atlīdzinājumu, pretī saņemot tūlītēju pienākošos prasījumu pamatsummas samaksu, ar nosacījumu, ka šāda atteikšanās ir notikusi ar brīvu piekrišanu, kas ir jāpārbauda valsts tiesai.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

- 37 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz trešo jautājumu nav jāatbild, jo tas tika uzdots tikai tādā gadījumā, ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu būtu noliedzosa.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 38 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 16. februāra Direktīva 2011/7/ES par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos, it īpaši tās 7. panta 2. un 3. punkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, ar ko kreditoram tiek ļauts atteikties pieprasīt maksājuma kavējuma procentus un atgūšanas izmaksu atlīdzinājumu, pretī saņemot tūlītēju pienākošos prasījumu pamatsummas samaksu, ar nosacījumu, ka šāda atteikšanās ir notikusi ar brīvu piekrišanu, kas ir jāpārbauda valsts tiesai.

[Paraksti]